

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησίᾳ δρ. 8,—	Ἔτησίᾳ φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 4,50	Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουνίου 1911

Ἔτος 33^{ον}.—Ἀριθ. 30

Ο ΡΑΓΙΑΣ ΝΑΛΑΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΞΩΣΕ Η ΓΥΝΑΙΚΗ ΤΟΥ [Ἰνδικὸν παραμῦθον]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

*Πῶς δ Ραγιάς Νάλας βεῖηκε μιὰ καλὴ
νύφη.*

Τὸν παλιὸ καιρὸ, ζοῦσε στὰς Ἰνδίας
ένας μεγάλος Ραγιάς, δηλαδὴ Βασι-
ληῆς, ποῦ τὸν ἔλεγα Νάλα. Ὁ Νάλας
ἦταν ὁ ὠραιότερος ἄνθρωπος τοῦ τόπου
τοῦ καὶ — πρῶγμα πὶδ χρήσιμο, — ἦταν
καὶ πολὺ καλός. Δίκαιος, εὐσπλαγχνικός
πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἂν καὶ νέος ἀκόμη,
κυβερνοῦσε μὲ μεγάλη φρόνησι τὸ βασι-
λειό του.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ ὁ Ραγιάς Νάλας
περπατοῦσε στὸν κήπο τοῦ παλατιοῦ,
εἶδε, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν

δένδρων, ἓνα κοπάδι κύκνους μὲ
χρυσὰ φτερά, ποῦ ἐπετοῦσαν μὲ
κρότο. Οἱ κύκνοι ἐκάθισαν ἐστὶ
χορτάρι, ὁ δὲ Νάλας, ποῦ ἦταν δυ-
νατὸς καὶ ἐπιτήδειος ἐπὶ χέρια, ἄρ-
παξεν ἓνα ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν
ἐκράτησε καλά, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐφυ-
γαν τρομαγμένοι.

— Μεγάλε μου Ραγιά, ἄφισέ
μὲ λεῦθερο, ἄχ, σὲ παρακαλῶ πολὺ,
ἐφώνασεν ὁ κύκνος, καὶ ἐγὼ ἐστὶ
γυρισμὸ θὰ σοῦ κάμω μιὰ πολὺ με-
γάλη χάρι.

Ὁ Νάλας δὲν ἀπόρησε καθόλου
ποῦ ἄκουσε τὸν κύκνον νὰ μιλᾷ,
γιατὶ αὐτὸς ἐννοοῦσε τὴν γλῶσσα
τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ἄλλων ζώων.

— Καὶ τί χάρι θὰ μοῦ κάμῃς,
εἶλε κύκνε; τὸν ρώτησε.

Ὁ κύκνος ἀποκρίθηκε.

— Εἴρεῖς, Ραγιά μου,
πῶς ἡ πὶδ εὐμορφὴ κόρη
ὅλων τῶν Ἰνδιῶν εἶνε ἡ
βασιλοπούλα Ράμα, ἡ με-
ναχοκόρη τοῦ Ραγιά τῆς
Κουντίνας. Πολλοὶ μεγά-
λοι βασιλεῖς τὴν ἐγύρε-
ψαν γιὰ γυναῖκα, μὰ ἐκείνη
δὲν καταδέχθηκε κανένα. Λοιπόν,
ἂν τώρα μείνῃς ἐλεῦθερο, θὰ
πετάξω ἴσα ἐπὶ βασιλοπούλα
Ράμα καὶ θὰ τῆς πῶ τόσα καλά
γιὰ σέ, ποῦ θὰ τὴν κάμω νὰ σὲ
θελήσῃ.

Ὁ Νάλας, ποῦ εἶχεν ἀκουστὰ
τὴν ὠραία βασιλοπούλα, κατεν-
θουσιάσθηκε μὲ τὰ λόγια τοῦ κύ-
κνου.

— Πήγαινε, τοῦ εἶπε, καὶ
γύρισε πίσω νὰ μοῦ πῇ τί θὰ σοῦ
πῇ ἡ εὐμορφὴ Ράμα.

Ὁ κύκνος ἄνοιξε τὰ χρυσὰ
φτερά του καὶ ὑψώθηκε ἐπὶ γαλα-
ζιον οὐρανὸ. Ἐπέρασεν ἐπάνω
ἀπὸ ἰσκιερὰ δάση, ἀπὸ μεγάλα
ποτάμια, ἀπὸ πράσινα λειβάδια
ἀνάμεσ' ἀπὸ βουνά, μέσα σὲ βρο-
χὴ καὶ σὲ ἥλιο ἄφισε πίσω του

«Μπροστὰ ἐτ' ὠραιότερο πλάσμα ποῦ εἶδε ποτέ...»
(Σελ. 238, στ. β').

χώρες καὶ χωριὰ καὶ τελοσπάντων ἐφθασε
ἐπὶ τὴν μεγάλη πόλιν Κουντίνα. Ἐκεῖ, μὲ
δυνατὸ κρότο φτερῶν, κατέβηκε ἐπὶ βα-
σιλικὸ περιβόλι, ὅπου ἔκανε τὸν περὶ-
πατό τῆς ἡ βασιλοπούλα Ράμα μὲ τὴν
ἀκολουθία τῆς.

Ἄρα εἶδαν τὸ χρυσόφτερο πουλί, τὰ
κορίτσια ὠρμησαν νὰ τὸ πιάσουν. Ὁ κύ-
κνος ὅμως κατάφερε νὰ ποταρῇ ἐπὶ τὴν βα-
σιλοπούλα Ράμα παράμερα, μακριὰ ἀπὸ
τὰς συντροφισσάς τῆς. Τότε γύρισε καὶ
ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾷ γιὰ τὸ Νάλα. Καὶ
τῆς εἶπε τόσα πολλὰ γιὰ τὴν ἐμμορφὴν
του, τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν καλωσύνη
του, ὥστε ἡ Ράμα αἰσθάνθηκε μεγάλη
ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσῃ.

— Θὰ τὸν ἰδῇς, τῆς εἶπεν ὁ κύκνος.
Ἄκουσε μόνο τί θὰ σοῦ πῶ τώρα, βασι-
λοπούλα μου Ράμα. Πολλὰ βασιλόπου-
λα καὶ βασιλεῖς σὲ γυρεύουν γυναῖκα.

«Τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἐκράτησε
καλὰ...» (Σελ. 237, στ. β').

Λοιπόν, πές του πατέρα σου να προσδιορίσει μία μέρα, για να μαζευθούν εδώ όλοι αυτοί οι γαμπροί, ώστε να μπορέσουν να τους ιδής μαζί, να τους κρίνεις και να αποφασίσεις ποιόν θέλεις να πάρεις; κ' εγώ, σου το υπόσχομαι, θα κάμω το Νάλα να έλθω.

Αυτή η συμβουλή της καλάρεσε της Ράμας, το είπε του πατέρα της κι' αυτός επροκλήρυξε ότι την ερχόμενη αργιμηνιά, με το καινούριο φεγγάρι, όλοι οι βασιληάδες που ήθελαν να πάρουν την κόρη του, έπρεπε να μαζευθούν στο παλάτι της Κουντίνας, για να τους ιδεί η βασιλοπούλα και να διαλέξει από δαύτους τον άνδρα της.

Ο κύκνος έγύρισε στο Νάλα και του είπε όλα τα καθέκαστα. Κ' έπειδή αυτός μόλις είχε τον άπαιτούμενο καιρό για να φθάσει στην Κουντίνα ως την προσδιορισμένη μέρα, δεν έπεριμενε να έτοιμασθή ή ακολουθία του, αλλά εύθυς ξεκίνησε μονάχος με ταμάκι του.

Έν τσούτω, ή εφημερίδα της εμπορίας της Ράμας ήταν τόσο μεγάλη παντού, ώστε τα τέσσερα Πνεύματα, οι Προστάται της Γης, που τους λέγουν Λοκαπάλους

είχαν ακούσει πολλά για τη βασιλοπούλα, και άποφάσισαν να πάνε στην Κουντίνα, με την έλπίδα πως ή Ράμα μπορούσε να διαλέξει κανέν' απ' αυτούς.

Πήραν λοιπόν μορφή ανθρώπου κ' ξεκίνησαν για τη μεγάλη πολιτεία. Πρίν φθάσουν, απαντήθηκαν με το Νάλα κ' εξακολούθησαν το δρόμο τους μαζί.

Ο Νάλας ενόμιζε φυσικά πως οι συνταξιδιώτες του ήταν άνθρωποι σαν κι' αυτόν, και όταν του ζήτησαν μια χάρι, ο νέος βασιληάς δεν άκουσε παρά την καρδιά του και τους υποσχεθηκε πως θα έκαμνε ό,τι μπορούσε για να τους υπηρέτησει.

Δέν είμαστε άνθρωποι, Νάλα, του είπε τότε ο ένας από τους τέσσερους είμαστε οι Λοκαπάλοι.

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, ο Νάλας έπεσε κάτω και τους προσκύνησε.

Τι χάρι μπορεί να κάμη ένας κοινός θνητός στους μεγάλους Λοκαπάλους; ρώτησε.

— Πηγαίνουμε και οι τέσσεροι να παρουσιασθούμε αύριο στη βασιλοπούλα Ράμα, εξήγησε ο Λοκαπάλος, και ή χάρι που σου ζητούμε, Ράμα, είναι αυτή: να πας να βρεις την ωραία βασιλοπούλα, να της πης τη μεγάλη τιμή που της κάνουμε και να την παρακαλέσεις να διαλέξει γι' άνδρα έναν από μ'ας.

Ο καίρμος ο Νάλας στενοχωρήθηκε πολύ. Είπε στα Πνεύματα, ότι κι' αυτός για την ίδια δουλειά πήγαινε στην Κουντίνα και ότι είχε μεγάλες ελπίδες να γίνη άνδρας της ωραίας Ράμας. Οι Λοκαπάλοι όμως του ενθύμισαν την υπόσχεσή του και εκείνος που τού είχε πρωτομιλήσει, τον άγγιξε στον ώμο κ' έπρόφερε μια λέξι μαγική.

Εξάρα ο Νάλας βρέθηκε στο γυναικονέι της του παλατιού. Ήταν όρθιος σε μια μεγάλη σάλα, με ασχημένο πάτωμα και χρυσό ταβάνη, μπροστά στο ωραιότερο πλάσμα που είδε ποτέ στη ζωή του.

Ήταν μια νέα, που δεν έστράβαζε καθόλου από την εξαφνική εμφάνισή του, αλλά γελαστή του είπε:

— Είμαι ή βασιλοπούλα Ράμα και απ' όσα μου είπε ο κύκνος, μου φαίνεται πως εί-

σαι ο βασιληάς Νάλας.

— Είμαι ο Νάλας, βασιλοπούλα μου, άποκρίθηκε αυτός και της διηγήθη όσα είδε κι' άκουσε από τους Λοκαπάλους. Έπειτα έπρόσθεσε:

— Μολονότι εγώ σ' αγαπώ πολύ, βασιλοπούλα μου, σε συμβουλεύω να διαλέξεις έναν απ' αυτούς. Είναι μεγάλη τιμή, άκόμη και για βασιλοπούλα, να παντρευθώ ένα Πνεύμα. Έπειτα, αν τους άρνηθής, μπορεί να θυμώσουν και να σου κάμουν κανένα κακό.

Η Ράμα όμως άποκρίθηκε:

— Μου είπες, Νάλα, πως μάγαπας; μάθε λοιπόν πως κ' εγώ σ' αγαπώ και πές στους Λοκαπάλους πως το να πάρω έναν απ' αυτούς θα ήταν τιμή πάρα πολύ μεγάλη για μένα. Έγώ αύριο θα δώσω το στεφάνι μου σε σένα.

Μόλις είπώθηκαν αυτά τα λόγια, και ο Νάλας ξαναβρέθηκε στο δρόμο, μαζί με τα τέσσερα Πνεύματα. Τους είπε την άπάντησή της βασιλοπούλας και οι Λο-

καπάλοι άρχισαν να γελούν πονηρά.

— Άν μπορέσει αύριο, άς διαλέξει! έπεν εκείνος που πρωτομιλήσε. Και άμέσως έχάθηκαν από τα μάτια του Νάλα.

Η άρχιμηνιά έφθασε. Η Κουντίνα ήταν στο πόδι. Παντού, 'ς όλη την πόλη, από σπίτι σε σπίτι, είχαν κρεμάσει γυrolάντες από λουλούδια, και άμα έβράδυασε, άναψαν τόσα φωτα που έβλεπε κανείς σαν ήμέρα. Κανείς δέν έδούλεψε την ήμέρα εκείνη, παρά μόνον οι μουσικοί και οι μυθολόγοι, που διασκεδάζαν το λαό με τραγούδια και ιστορίες, ενώ έπεριμενε να μάθω το όνομα του εύτυχισμένου Βασιληά που θα έπαιρνε την ωραία του Βασιλοπούλα.

Τη νύκτα όλοι οι γαμπροί έμαζεύθηκαν στο παλάτι. Τους άράδιασαν, τον ένα δίπλα στον άλλο, κοντά στους τοίχους της μεγάλης σάλας, και να σου ο Ραγιάς Μπίμας παρουσιάζεται, οδηγώντας την κόρη του.

Η Ράμα κρατούσε ένα στεφάνι από λουλούδια, που θα το περνούσε στο λαιμό εκείνου που θα διάλεγε. Έκτύταξε γύρω της για να ιδεί που ήταν ο Νάλας. με μεγάλη της όμως έκπληξη δέν είδεν ένα, αλλά πέντε Νάληδες, όρθους όλους στην ίδια γραμμή και άπαράλλακτος τον ένα με τον άλλο, και στο πρόσωπο και στη φορεσιά. Έσταμάτησαν έμπρός τους και τους ρώτησε ποιός απ' όλους ήταν ο Ραγιάς Νάλας.

— Έγώ! άποκρίθηκαν όλοι με την ίδια φωνή.

Η Ράμα ένόησε τί τρέχει. Οι τέσσεροι Λοκαπάλοι είχαν μεταμορφωθεί σε Νάληδες, με την έλπίδα να διαλέξει κανένα απ' αυτούς κατά λάθος.

— Μεγαλοδύναμα Πνεύματα, τους είπε, σάς ίκετεύω, μή με άπατάτε με μια μορφή που δέν είναι δική σας! (Έπεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Τα πουλάκια νυσταγμένα π' αν' κουρνιάζουν ένα-ένα τ' αηδονάκι στο κλαδί τί γλυκά που κελαδεί.

Το γλυκό κελάδημά του πως άντιλαλεί 'κει κάτου! και κρυμμένο έδω κοντά άλλο αηδόνι τ' άπαντα.

Τ' αηδονάκια ξενοκτούνε κι' όλη νύκτα κελαδούνε. Συναυλία χαρωπή 'στης νυκτός τη σιωπή.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ ΚΑΙ ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΠΗΛ

(Συνέχεια και τέλος ιδε σελίδα 232)

— Νομίζεις ότι, αν θέλω, παίρνω το βραβείο;

— Είμαι βέβαιος.

— Λοιπόν όχι! θα το πάρεις εσύ.

— Πώς;

— Θα σου γράψω εγώ την έκθεσή σου.

— Έ, μά να! γι' αυτό δέν σου έλεγα τίποτα... το ήξευρα, το εφοβόμουν πως θα μου έκαμνες τέτοια πρότασι... Μά νομίζεις λοιπόν πως είμαι ικανός να την δεχθώ; Ποτέ, φίλε μου!... Θα ήμουν ένας κλέπτης, θα ήμουν ή καρακάξα που στυλίζεται με πτερά παγωνιού. Φίλε μου, σ' ευχαριστώ, αναγνωρίζω την καλή σου καρδιά, αλλά δέν θέλω, όχι, δέν θέλω!

— Συλλογίσου, ότι ένα βραβείο παραπάνω δέν μου κάνει τίποτα έμένα' ένώ εσύ... συλλογίσου τον πατέρα σου, μόνον περί αυτού πρόκειται, έννοεις;... Λοιπόν, σύμφωνοι έ; Έγώ θα κάμω έτσι, ώστε να έλθω άμέσως ύστερ' από σέ... Κανείς δέν θα μάθω τίποτα...

— Μά, φίλε μου!...

— Πώς; δυστάξεις άκόμη; Τότε λοιπόν σε είδομαι, ότι θα κάμω επίτηδες λάθη, για να μ'ην πάρω το βραβείο και να το πάρεις ίσως σύ. Άλλά μπορεί να μ'ην το πάρη ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, κι' αυτό δέν πιστεύω να σ' ευχαριστήσω... Θα μάθεις άλλη φορά να μου άρνησαι!... Και ο πατέρας σου; ο πατέρας σου;! Έλα, φίλε μου, δέξου, σε παρακαλώ, κάμε μου τη χάρι. Ποτέ δέν θα μου έδινες καλλίτερο δείγμα της φιλίας σου.

Η άνάμνησις του πατέρα του ένίκησε και τους τελευταίους δισταγμούς του Ροβέρτου. Δέν είπε τίποτε. Μόνον ή σιωπή του έπληροφόρησε τον Γεώργιο, ότι δέν άπέριπτε την πρότασίν του.

— Βύρων, σε ζητούν εις το συνεντευκτήριον! έφώναξεν ένας συμμαθητής του, είσερχόμενος την στιγμήν εκείνην, είναι μία κυρία...

— Μία κυρία;... Θα είναι ή μητέρα μου!... Όλα θα διορθωθούν, άφισε πια τη μελαγχολία, είπε χαμηλοφώνως εις τον Ροβέρτον, ο όποιος τ' έτεινεν εύγνωμόνως την χείρα και ακτινοβολών από χαράν, με το φύσει ωραϊον του πρόσωπον άκόμη ωραιότερον από την συναισθησιν της μεγαλοφύχου του θυσίας, έξήλθε τρέχων.

Ητο σχεδόν έν έτος άφύτου ή λαϊδη Βύρωνος είχε χωρισθί τον υϊόν της, και μόλις έπιστρέψασα από μεγάλο ταξίδι άνα την Εύρώπην, έτρεξεν εις το Harrow να τον ιδί. Φαντάζεσθε λοιπόν με πόσην χαράν και συγκίνησιν έ-

σφιξε τον μονάκριβόν της επί του στήθους της, και πόσα ήρτισε να του λέγη μόλις ήμπόρεσε να όμιλήσῃ...

— Ω, πως μεγάλωσε, Γεώργιε μου! ω, τί ωραϊος που είσαι τώρα!... Άλήθεια, χρυσό μου παιδί, έλπίζω ότι και φέτος εσύ θα πάρεις όλα τα βραβεία, όπως άλλοτε... Έλα, μ'ην κάνης τώρα τον μετριόφρονα!... Ένωσ' όλα τα βραβεία της τάξεώς σου... άκουσ; είμαι βεβαία και τα περιμένω.

Τον έφίλησεν άκόμη μίαν φοράν και έφυγεν.

— Όλα τα βραβεία! έσκέπτετο ο Γεώργιος, έπιστρέφων με βραδεία βήματα εις την τάξιν. Τ'ά θέλει... είναι βεβαία... ή μητέρα μου, ή καλή μου μητερούλα... Έ, άδιάφορο! Υποσχεθήκα στο Ροβέρτο και θα κρατήσω το λόγο μου, όσο κι' αν μου στοιχίσῃ αυτή ή θυσία.

Και τον έκράτησε πραγματικώς. Η έπαυριον ήτο ή ήμέρα της περιφήμου έκθέσεως. Ο Γεώργιος την έγραψε με τόσον ζήλον, όσον δέν θα είχεν αν είργάζετο δια το έναυτό του, και την έπέτυχε θαυμάσια. Δύο τρεις φορές, διαρκούσης της εργασίας, ένεθυμήθη την μητέρα του και τα λόγια της' άλλ' αυτό δέν τον έκαμε να δισταγή και άρνού ετελείωσεν την έκθεσίν του, την έπέρασε με τρόπον εις το χαρτοφυλάκιον του Ροβέρτου.

Το πρᾶγμα δέν ήτο δύσκολον. Οι δύο φίλοι ένάθηγον πλάι-πλάι και κανείς δέν παρετήρησε την λαθοχειρίαν. Μετά τουτο, ο μέν Ροβέρτος ήρτισε νάντιγράψῃ εκείνο που τού είχε γράψῃ ο Γεώργιος, αυτός δέ ήρτισε να γράψῃ την ιδιάν του έκθεσιν, εις την οποίαν επίτηδες άφισεν έν μικρόν λάθος. Έπειτα, εύχαριστημένοι και οι δύο, παρέδωσαν τα γραπτά των εις τον καθηγητήν. Η θυσία είχε τελεσθί.

Από την στιγμήν εκείνην, ήλθεν ή σειρά του Γεωργίου να είναι μελαγχολικός και άνησυχος. Ο Ροβέρτος έξ άλλου έφαινετο σθεαρός και άδιαφορος προς την στενοχωρίαν του Γεωργίου, της όποιος δέν έζήτησε να μάθῃ το αίτιον, ούτε τ'ά έκαμε την έλαχίστην έρώτησιν. Ούτως έπέρασαν οι δύο φίλοι το βραχύ διάστημα, το όποιον τους έχώριζεν από το τέλος του σχολικού έτους.

Επιτέλους ή μεγάλη ήμέρα, ή ήμέρα της άπονομής των βραβείων, έφθασε. Η μεγάλη αίθουσα των τελετών του λυκείου Harrow έπληρώθη από άμέτρητον πλήθος γονέων και συγγενών, μεταξύ των οποίων ο Γεώργιος και ο Ροβέρτος δέν έδράδυναν να διακρίνουν, ο πρώτος την μητέρα του, λάμπουσιν από χαράν, ο δέ δεύτερος τον πατέρα του, τον όποιον είχε φέρῃ εκεί μία έλπίς όχι άμικτος άνησυχίας.

Ο Γεώργιος ήτο σκεπτικός' ο Ροβέρτος έφαινετο πάσχων...

Έγινε σιωπή και εις των καθηγητών ήρτισε νάπαγγέλλῃ τα όνόματα των νικητών... πρώτα των άνωτέρων τάξεων. Όσον έπλησίαζεν ή σειρά της τάξεως των υϊών των, ή άνυπομονησία της λαϊδης Βύρωνος και ή άνησυχία του κυρίου Πήλ ήξάνον. Ο Γεώργιος εξακολούθει να έχῃ το ίδιον σκεπτικόν και άποφασιστικόν ύφος, ο δέ Ροβέρτος την εξαψιν εκείνην, την όποιαν δίδει ο πυρετός ή ή συναίσθησις κάποιου όδυνηρού καθήκοντος, το όποιον έν τούτοις είναι κανείς άποφασισμένος να εκπληρώσῃ.

Η άμέσως προηγούμενη τάξις έτελείωσε... Ο κ. Πήλ και ή λαϊδη Βύρωνος έσκυψαν τώρα δια να ήμπορέσῃ καθίς νάκούσῃ το όνομα που έπόθει... Ο πατήρ του Ροβέρτου έτρεμε και ή άγωνία ήτο ζωγραφισμένη εις το πρόσωπον του...

Η μητέρα του Γεωργίου είχε το μείδιγμα εις τα χείλη... Όλοι οι μαθηταί της τάξεως έψιθύριζαν το όνομα του Βύρωνος, άλλ' ο καθηγητής δια το πρώτον βραβείον εξέφώνησε:

— Ροβέρτος Πήλ!

Με το όνομα τουτο, τα χειροκροτήματα εξεράγησαν τόσο μάλλον ζωηρότερα καθ' όσον δέν το έπερίμενε κανείς. Ο Γεώργιος, κυρμένος άνάμεσα εις τους συμμαθητάς του, έχειροκρότησε και αυτός, μη τολμών να κυττάσῃ την μητέρα του. Ένα δάκρυ, δάκρυ χαράς αυτήν την φοράν, άνέδλυσεν άκράτητον από τους όφθαλμούς του κ. Πήλ. Ο Ροβέρτος ώρμησεν εις την εξέδραν δια να λάβῃ το στεφάνι του. Τα χειροκροτήματα έδιπλασιάσθησαν και εύθυς άμέσως, δια το δεύτερον βραβείον, ο καθηγητής εξέφώνησε:

— Γεώργιος Νέλ Βύρων!

Τότε έπροχώρησε και αυτός...

Άλλ' ο Ροβέρτος, σταθείς έμπρός του, έστεφάνωσε το κεφάλι του με το ιδιόν του στεφάνι και άνέκραξε:

— Δικό σου τί πρώτον βραβείον, Γεώργιε, γιατί μόνος σύ το άξίζεις! (*)

Ένώ έπρόφερεν αυτάς τάς λέξεις, ή στάσις του Ροβέρτου ήτο πλήρης άξιοπρεπείας και το βλέμμα του έσοχον.

Όλον το λυκειον έχειροκρότησε, χωρίς καλὰ να γνωρίζῃ διατί. Ο δεισυνότης και οι καθηγηταί ήρώτησαν τί σημαίνει αυτό. Άλλ' εις όλας των π'αξ έρωτήσεις, ο Ροβέρτος άπεκρίνετο:

— Ο Γεώργιος μ' έννοεί καλά!

Μετά την τελετήν, ο Ροβέρτος ώμολόγησε τα πάντα, μεθ' όλας τάς προσπάθειας του Γεωργίου και ο τ'ά έπιβάλλη σιγήν. Η λαϊδη Βύρωνος, τόσον ύπερήφανος δια την γενναϊόφυχον άφοσίωσιν του υϊού της, όσον δι' όλα τα βραβεία

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 232.

«Η Ράμα κρατούσε στεφάνι...» (Σελ. 238, στ. γ')

πού είχε πάρει, τον έσφιξε επί πολὺ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ὃ δὲ κ. Πηλ. ἐνηγκαλίσθη ἐπίσης τρυφερῶς τὸν Ροδόλφον καὶ τὸν ἐσυγχώρησε προθύμως πού δὲν εἶχε κρατήσει τὴν ὑπόσχεσίν του.

Διότι εἶνε μεγάλη καὶ δύσκολος ἀρετὴ καὶ τὸ νὰ ἐπανορθώνη κανεὶς εὐγενῶς ἓνα σφάλμα!

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Clotilde Leclerc]

KIMΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — "Ἐνα βράδυ, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ὑπηρεσίαν του, ὁ Νικόλας Καρακάς, ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ ἱατροῦ Οὐξῶν, ἀπεκοιμήθη εἰς μίαν πολυθρόναν, εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἀναγινώσκων ἐφημερίδα. Ἐξαφνα ἀφνιάνισθη ἀπὸ ἓνα κρότον. Τὸ παρὰ θύρον τῆς παρακειμένης αἰθούσης εὐρέθη ἀνοικτὸν καὶ δύο ἀνδρῶποι εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τὸ περιεργάζοντο μ' ἐν κλεπτοφάνῳ. "Ἦσαν ἡράκλειοι τὸ σῶμα καὶ προφανῶς λοποδύται. Μ' ἐτοιμότητα πνεύματος, ὁ Καρακάς, πρὶν τὸν ἰδοῦν, ἐκρύφθη ἀπορῦβος ὅπως ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται περὶ τοῦ πρακτείου.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, καὶ μολοντόι εἶνε ἀρκετὰ δυνατὸς εἰς τὰ χέρια, ὁ Νικόλας Καρακάς ἐννοεῖ, ὅτι τὸ νὰ παλαίσῃ μὲ τοὺς δύο ἐκείνους ἡρακλεῖς, θὰ ἦτο ἀσύγγνωστος ἀφροσύνη ἐκ μέρους του, τὴν μὲλλον καὶ ὅσον οἱ λωποδύται ἡμποροῦσαν ἐξαίρετα νὰ ἦσαν καὶ ὠπλισμένοι.

"Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐνεργήσῃ μὲ δόλον, μὲ πονηρίαν, καὶ πρῶτα-πρῶτα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἱατρὸν.

Ἀλλὰ διατί αὐτὴν τὴν στιγμήν συλλογίζεται τὸν ἱατρὸν καὶ δὲν ἀποφασίζει νὰ ἐνεργήσῃ μόνος του; Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθωμεν ποτέ.

Τῷ ἤλθεν ἔξαφνα εἰς τὸν νοῦν ὡς τὸ φυσικώτερον πρῶγμα τοῦ κόσμου ἐν τούτοις ὁ ἱατρὸς τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰ τὸν διακόπῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του δι' οἰονδήποτε λόγον, ἐκτὸς τῶν δύο ὠρισμένων ὥρων, κατὰ τὰς ὁποίας ἐδεχέτο τοὺς ἄλλως τε σπανιωτάτους ἐπισκέπτας του.

Υπάρχουν στιγμαὶ εἰς τὴν ζωὴν, κατὰ τὰς ὁποίας καὶ αἱ αὐστηρότεραι ἀπαγορεύσεις λησμονοῦνται. Ὁ Νικόλας Καρακάς εὐρίσκει εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν στιγμῶν, καὶ ἡ λήθη τοῦ αὐτῆς μέλλει νὰ γίνῃ αἰτία τῶν μεγαλητέρων καταστροφῶν.

Μὲ τὴν ἰδέαν πάντοτε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἱατρὸν, συλλογίζεται πού ἀρά γέ ἐμπορεῖ νὰ τὸν εὕρῃ ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἀλλὰ δὲν εἰσέβρει. Ποτὲ δὲν εἶχε φροντίση νὰ μάθῃ, εἰς ποῦν μέρος τῆς οἰκίας

εἰσγάζετο ὁ ἱατρὸς Οὐξῶν μετὰ τὸ γεῦμα.

Εἶνε πλέον ἀπηλπισμένος, ὅταν, ταχῆα, ἐξαφνικῇ, ἡ ἰδέα τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ κήπου ἐπιφοιτᾷ ὡς ἐμπνευσις εἰς τὸν νοῦν του.

Ναί, ναί, ἐκεῖ ἀσφαλῶς θὰ εὐρίσκειται ὁ ἱατρὸς, καὶ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν εὕρῃ.

"Ἐρπων ἐπὶ τοῦ τάπητος, διηυθύνθη τότε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν ἀφίσι, ἀνοικτὸν καὶ τὸ ὁποῖον ἐβλεπε πρὸς τὸν κήπον.

Ἰνδὸς σκυμμένος εἰς τὸ ὀχύρωμα τοῦ κλεφτοπολέμου, δὲν θὰ ἐνῆργει μὲ περισσοτέρην φρόνησιν. Μύγα πετώσα δὲν θὰ ἔκαμνε περισσότερον κρότον.

Τῷ ἐχρηιάσθησαν δύο ὀλόκληρα λεπτά διὰ νὰ διανύσῃ δύο μέτρα.

Φθάνει εἰς τὸ παρὰ θύρον, στήκνεται σιγα-σιγὰ ὀρθιος, τὸ διασκελίζει, καθάλλικεῖ τὸ στήριγμα τῶν παραθυροφύλων... (*) Τί-ποτε δὲν ἐπρόδωκε τὴν παρουσίαν του. Ἀλλ' ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἐκεῖνην, ἡ σελήνη, ἐξερχομένη ἀπὸ σωρείαν νεφῶν, καταυγάζει τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ παρὰ θύρον μὲ τὸ ὠχρὸν τῆς φέγγους.

"Τί νὰ κάμῃ τώρα;"
(Σελ. 241, στ. γ.)

Ἡ δεξιὰ πτέρυξ τοῦ κήπου.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆς ἐμφάνισις τοῦ ἀστρου τῆς νυκτὸς ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ Νικόλα Καρακά ὡς ἡλεκτρικὴ στήλη.

Χωρὶς καμμίαν πλέον προφύλαξιν, πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸν κήπον.

Ὅπισθεν τοῦ ἀκούεται διπλῇ κραυγῇ καί, πολὺ καθαρά, φθάνουν εἰς ταυτίαν τοῦ αἰ λῆξεις:

«— Αὐτὸς εἶνε!

— "Ὁχι!

— Ναί!

— Τότε ἐμπρός!

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 230.

Ἀλλὰ δὲν ἀκούει τίποτε ἄλλο. Ὁρμᾷ μέσα εἰς ἓνα θάμνον, πίπτει προηγῆς, χώνεται εἰς τοὺς κλάδους, ἐρπεί ὑπὸ τὸ φύλλωμα καὶ ἀποτόμως γάνεται ἀπὸ τὰ μάτια τῶν διωκτῶν του.

"Ἐκαμὲ πολὺ φρόνιμα, διότι ἀμέσως, μὲ τὴν ἰδίαν σχεδὸν ταχύτητα, διπλοῦς πυροβολισμὸς ἀντηγεῖ εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς.

Προφθνῶς οἱ κακοῦργοι τὸν ἐπυροβόλησαν.

Ἀλλ' εὐτυχῶς χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἐπὶ τριάντα δευτερόλεπτα, ὁ Νικόλας Καρακάς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐρπεί.

Ἐξαφνα βλέπει πλησίον του ἓνα δρομίσκον, ἓνα μονοπάτι, βυθισμένον εἰς τὸ σκότος.

Τότε μόνον στήκνεται ὀρθιος, στέκεται μίαν στιγμήν διὰ νὰ προσανατολισθῇ, καὶ γύνεται ἐμπρός, μ' ἐλαφρὰν κλίσιν πρὸς τὰ δεξιὰ.

Εὐρίσκειται οὕτω εἰς τὸ μέρος τοῦ κήπου, τὸ ὁποῖον ὁ ἱατρὸς τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσει.

Τί θὰ εὕρῃ ἐκεῖ; Ποία ἐκπληξίς τὸν περιμένει; Τί μυστικὸν θὰ παραβιάσῃ;

Οὔτε κἀν τὸ συλλογίζεται. Ὁ μόνος του σκοπὸς εἶνε νὰ εὕρῃ τὸν κύριόν του, νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ κινδύνου, νὰ τὸν βοηθήσῃ, νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ ἐν ἀνάγκῃ.

Ἐν τούτοις ὀπίσω τοῦ ἔγεινε πάλιν σιωπῇ.

Μόνον τὰ περυγίσματα τῶν πτενῶν, τῶν κρυμμένων εἰς τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα τρομάζει ἡ ἀπότομος εἰσβολὴ τοῦ ἀνθρώπου, ταράττουν τὴν νυκτερινὴν ἡσυχίαν.

Ἐξαφνα, ὁ Νικόλας Καρακάς εὐρίσκει εἰς ἓν μέρος τοῦ κήπου ἄδενδρον, γυμνόν, ὡς ἐξαίθραν δάσους, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τῆς ἐξαίθρας βλέπει ἓνα ὄγκον παραδόξον, ἀλλόκοτον καὶ ὀλίγον τι φανταστικόν. (*)

Εἶνε, ἐφ' ὅσον ἐμπορεῖ νὰ διακρίνῃ, — διότι τὰ μεγάλα γύρωθεν δένδρα ἐμποδίζουν τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, — εἶνε εἶδος ὀρθογωνίου τετραπλεύρου οἰκίσκου, ὑψομένου ἐπὶ μακρῶν ποδῶν μεταλλίνων, τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν κάμνει νὰ ὁμοιάζῃ μὲ πελωρίαν ἀράχνην.

Δύο μεγάλα προστεγασμάτα ἡ γεῖσα, διατεταγμένα ὀριζοντίως, ἐκτείνονται εἰς

(*) Ἰδε τὴν πρώτην εἰκόνα τοῦ 27ου φύλλου.

κάθε πλευρὰν τοῦ περιέργου τούτου οἰκοδομήματος καὶ ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα μετ' αὐτοῦ.

Μία σιδηρὰ κλίμαξ, ἐλαφρά, στηρίζεται ἐφ' ἑνὸς τῶν ποδῶν τῆς ἀράχνης καὶ φθάνει μέχρι μιᾶς θύρας, ἡ ὁποία φαίνεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοιχώματος τοῦ ἀναερίου οἰκίσκου, εἰς ὕψος σαρανταπέντε ὡς πενήντα ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Περίξ τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ πράγματος, βασιλεύει βαθεῖα σιγὴ.

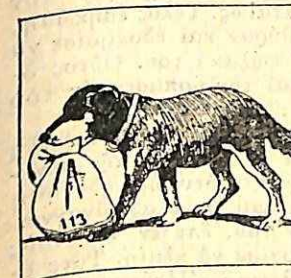
Ἡ σιγὴ αὐτὴ εἶνε ἀπειλητικὴ, σχεδὸν φοβερά. Ἀλλ' ὁ Νικόλας Καρακάς δὲν φοβεῖται τίποτε. Οὔτε αὐτὸ τὸ μυστήριον.

Μὲ ὄλγν του τὴν ἐκπληξίν, ἡ ἐμμονὸς ἰδέα του δὲν τὸν ἐγκατέλειψε.

Τὸ μόνον πού θέλει, τὸ μόνον πού ζητεῖ, εἶνε ὁ ἱατρὸς.

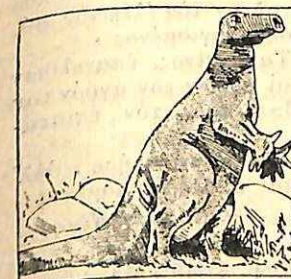
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σκύλος διανομῆς

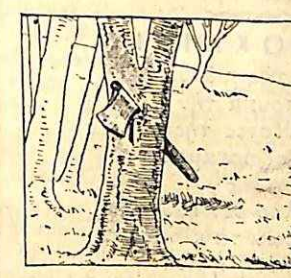
Ἐπὶ μιᾶς τῶν μεγάλων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν τῆς Ἀμερικῆς εὐρίσκειται πολίτην ἀρκετὰ ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὸν σταθμόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξυπηρετεῖ. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἓνας σκύλος, ὀνόματι Τζάκ, ἐκτελεῖ ἐκεῖ χρέη ταχυδρομικοῦ διανομῆς καὶ καθημερινῶς μεταφέρει ἀπὸ τὸν σταθμὸν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πολίτηνης τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐφημερίδας, πού τοῦ βάζουν εἰς ἓνα πάνινον σάκκον. Ὁ-ταν κρατῇ εἰς τὸ στόμα τὸ πολύτιμόν του φορτίον, τὸ πιστὸν καὶ εὐφυὲς ζῶον δὲν ἀφίνει κανένα νὰ τὸ πλησιάσῃ, ἐκτὸς τοῦ κυρίου του.

Ὁ Ἰγουνόδων

Εἰς τὴν παλαιοντολογικὴν συλλογὴν μας ἄς προστεθῇ καὶ τὸ περίεργον αὐτὸ προκατακλυσμιαῖον ζῶον. Εἶχεν ἀνάστημα καμηλοπαρδάλως, ἐπεριπατοῦσε μὲ τὰ πιστὰ ποδάρια, τὰ δὲ ἐμπροσθινὰ ἦσαν ὠπισθισμένα μ' ἐν εἶδος κεραινοῦ ἐγγχειριδίου. Ἰγνη τοῦ ἱγουνόδωντος δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς πλέον παρὰ εἰς τὰ μουσεῖα.

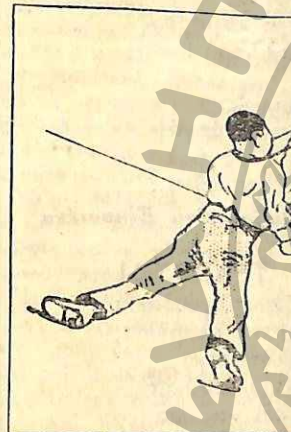
Πέλκευς ἐντὸς δένδρου

Εἰς ἓνα δάσος τοῦ Σεμὸνς τῆς Γαλλίας, ὑπάρχει δένδρον, εἰς τὸν κορμὸν τοῦ ὁποῖου εἶνε περασμένος ἓνας

πέλκευς, ὅπως τὸν βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Φαίνεται ὅτι κάποιος ὑλοτόμος ἐλησμόνησε τὸν πέλκευν τοῦ πλησίον νεαροῦ βλαστῶν, καὶ τὸ δένδρον αὐξάνον, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἐφυλάκισεν ἐντὸς του.

Γύμνασμα

"Ἄν οἰλέτε νὰ δοκιμάσετε τὴν δύναμιν σας μὲ κανένα φίλον σας, χαράξατε εἰς τὸ πάτωμα μίαν γραμμὴν καὶ λάβετε καὶ οἱ δύο τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἔχουν τὰ δύο πρόσωπα τῆς εἰκόνης μας. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος στηρίζεται ἐπὶ τῶν τεταμένων βραχιόνων. Κάμετε ἐν περι-

σμός κάποιου, ὁ ὁποῖος σπεύδει πρὸς τὴν ἐξαίθραν, φθάνει καθαρὰ μέχρι τῆς ἀκροῆς του.

Μόνον τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐνθυμεῖται, ὅτι ὁ ἱατρὸς τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰ τὸν διακόπῃ ποτὲ δι' οἰονδήποτε λόγον καὶ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν δεξιάν πτέρυγα τοῦ κήπου.

Ἡ σκέψις αὐτὴ διαπερᾷ τὸν ἐγκέφαλον του ὡς βέλος.

Συναισθάνεται ἔξαφνα τὸ λάθος του καὶ ἀγανακτεῖ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του πού δὲν τὸ ἐσκέφθη ἐνωρίτερα.

Τί νὰ κάμῃ τώρα;

Νὰ καταβῇ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἀποφασιστικῶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπιτί, μὲ κίνδυνον νὰ δολοφονηθῇ;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

λαίμιον ἀπὸ χονδρὸν σχοινὶ καὶ περάσαστε το εἰς τὸν λαίμον σας, καθὼς καὶ εἰς τὸν λαίμον τοῦ ἀντιπάλου σας. Τραβάτε τώρα καὶ προσπαθεῖτε νὰ μετακινήσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἐ, ὅποιος κατορθώσῃ νὰ τραβῇ τὸν ἀντίπαλον ἐπάνω ἀπὸ τὴν γραμμὴν, εἶνε ὁ νικητής.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Β') Παίγνιον

[Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφους].

Α	ΑΝ	ΒΩ	ΔΡΟΣ
ΛΟ	ΔΥ	ΜΑΙ	ΜΟΣ
ΜΝΙ	ΜΩ	Ο	ΠΟ
ΡΟΣ	ΡΟΣ	ΡΟΣ	ΣΥ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ ὥστε νὰποτελεσθῶν ἐξ λέξεως σημαίνουσαι: Μοῦσαν, Πατέρα ἀρχαίου ἱστορικοῦ, νῆσον τοῦ Αἰγαίου, μέρος τοῦ Ναοῦ, ποταμὸν τῆς Μ. Ἀσίας περίφημον, καὶ ἐπίθετον κοινόν.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἐυδοκίου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσὸ τοῦ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ πλήρου μερικῶν λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 28ου φ.

Ἀριστείδης, Μιλτιάδης, Ἀλκιβιάδης, Λυσάνδρος.

*Ιδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κερ Β

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΟΥ

Πῶς ἤθελα νὰ ἤξευρα τὸ μέλλον μου, πῶς ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ σηκώσω ἀπὸ μιὰ ἀκρίτσα, σιγὰ σιγὰ, τὸ σκέπασμα ποὺ τὸ σκεπάζει μὲ τόση προφύλαξι καὶ ποὺ μόνον ὁ χρόνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ξεσκεπάσῃ λίγο-λίγο, γιὰ νὰ δῶ τί μοὺ κρύπτει! Χαρὲς ἀράγε ἡ θλίψις; εὐτυχίες ἢ συμφορές; ἂν μὲ περιμένουν χαρὲς καὶ εὐτυχίες, τί κρῖμα νὰ μὴν τὸ ξεύρω ἀπὸ τώρα, θὰ ἤμουν πάντα χαρούμενη καὶ θὰ περιμένα ἀξένοιαστὴ τὴν κάθε εὐτυχία καὶ χαρὰ. Μὰ πάλι μοὺ φαίνεται πῶς εὐχαριστιμένη δὲν θὰ ἤμουν, γιατί τίποτε ξαφνικὸ δὲν θὰ ἐπερίμενα πλέον, τίποτε ἐκτακτο, καὶ μὲνα ποὺ μ' ἀρέσουν τόσο αἱ ἐκπλήξεις, καὶ εἶνε τόσο εὐμορφα νὰ σοὺ ἔρχεται μιὰ εὐτυχία χωρὶς νὰ τὴν περιμένας!.. Ἐπειτα, τὰ ὥρατα ὄνειρα, αἱ χρυσὲς ἐλπίδες, αὐτὸ τὸ ἄγνωστο ποὺ τότε μᾶς μαγεύει καὶ πότε μᾶς φοβίζει, ὅλα θὰ ἐλπίαν, ὅλα θὰ τὰ ἤξευρα, καὶ μιὰ μονοτονία γύρω μου θὰ ἦταν.

Ἄν πάλι μὲ περιμένουν συμφορές; ὡ τότε δυστυχία μου, ποτὲ δὲν θάχα ἦσυχία καὶ τὴν παραμικρότερη χαρὰ θὰ μοὺ τὴν ἐδηλητηρίαζε ἡ σκέψις τῆς συμφορᾶς ποὺ μοὺ ἔρχεται, ὅλη ἡ ζωὴ μου θὰ ἦταν ἓνα μαρτύριο.

Καὶ τώρα τί εἶνε πρὸ καλλίτερα, ποὺ ξεύρω ἢ ποὺ δὲν τὸ ξεύρω τὸ μέλλον μου;

Ἥχῳ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΟΝΟΜΑ

Ἡ γάτα μας ἡ Λιλίνα, μιὰ ὥραία παρδαλὴ γάτα, πρὸ καιροῦ ἐγέννησε τέσσαρα γατάκια. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ μὲν τρία ἔγιναν ἀφαντα, —κατὰ τὴν φράσιν τῶν παιδιῶν,— ἐκρατήσαμεν δὲ τὸ ἓνα διὰ τὸν φόβον τῶν φωνῶν τῶν. Τὸ γατάκι ἐμεγάλωσε, ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ ἀρχισε λίγο-λίγο νὰ περπατᾷ. Ἐνα βράδυ, ἐνῶ ὅλα τὰ παιδιὰ, δηλ. τὰ ἀδελφία μου, ἀνερχόμενα εἰς τὸν σβασιτὸν ἀριθμὸν τῶν πέντε, ἐκάθητο ἡσυχᾶ, ἔρχεται ἡ Λιλίνα κρατώντας στὸ στόμα τὸ γατάκι τῆς. Ὅλα τὰ παιδιὰ ἐξανέστησαν κατὰ τῆς κακῆς μητέρας ποὺ ἤθελε νὰ φάγῃ τὸ μονακίριον παιδί τῆς. Ὑστερὰ, ἀφοῦ ἡσύχασαν, ἡ μικρούλα ἀδελφὴ μου, σὰν πειρασμός, ἐπρόβαλε τὸ σπουδαῖον ζήτημα:

— Πῶς θὰ τὸ λέμε τὸ γατάκι μας;
— Μαργαρίτα, λέγει ἓνας ἀδελφός μου, γιατί ἔτσι ἔλεγαν καὶ τὴν κυρούλα του.
— Ὁχι, λέγει ἄλλος, Ψιφίνα γιατί ὅλες τῆς γάτες ἔτσι τὴς λέγουν.

— Μπα, τί λές, λέγει ἡ μιὰ ἀδελφὴ μου, νὰ τὸ βγάλουμε Παρδαλή, γιατί εἶνε σὰν τὴν μάνα του παρδαλό.
— Σῶπα σύ, τῆς λέγει ὁ τρίτος ἀδελφός μου, δὲν ξέρεις τί λές. Θὰ τὸ φωνάζουμε Ἡρα.

— Ὁχι Ἡρα, ἀλλὰ Φιφὴ, λέγει πάλιν ἡ μικρούλα ἀδελφὴ μου.

Ἡ συζήτησις προχωρεῖ μὲ κραυγὰς,

χειρόνομους, θυμούς. — Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε πλήρης πυρτίδος καὶ μιὰ μόνον σπῖθα ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐπιφέρει τὴν ἀνάφλεξιν, δηλ. τὴν σφύραξιν μετὰ τῶν μελῶν, τὸ ὅποιον εἶνε ἡ κατακλῆσι πάσης ἐλληνικῆς συζητήσεως.

Ὡπ καὶ σηκώνονται ἀπὸ τὰς θέσεις των καὶ προχωροῦν ὅλοι καὶ ὅλοι ἔτοιμοι γιὰ μάλωμα... Ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς μητέρας, ἡ ὁποία ἐκράτει ἓνα μπασιτὸν τοῦ πατέρα, οἱ μικροὶ πολέμοιχαρὲς κατεπραυνήσαν. Ἡ συζήτησις διεκόπη βιαίως καὶ ἴσως θὰ ἐπαναληφθῇ πάλιν πολλὰς φορὰς, ὥς ποὺ νὰ ἐδρουν ὄνομα διὰ τὸ δύστυχο γατάκι, τὸ ὁποῖον ἂν ἤξευρε τί γίνεται γι' αὐτό, δὲν θὰ ἐγεννᾶτο. Ἐν τῷ μεταξὺ, μέχρη δευτέρας ουσκέψεως, ζητεῖται... ὄνομα.

Ἐξόριστος Βασιλέας

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ὁ ἥλιος μὲ τῆς πιὸ θερμῆς ἀκτίνες τοῦ τροπᾶ τὴν γῆ, κ' ἀπὸ τῆς ζέστες τῆς πολλῆς ἔατμιζονται οἱ ποταμοί.

Ὅπ' ἓνα φύλλο δὲν κουνεῖ εἰς τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια κ' ἡ ἀσπρὴ σκόνῃ ἢ πυκνὴ σκεπάζει τὰ χορτάρια.

Τῇ γῇ μὲ χαρὴ ἀντανάκλουν ὧσαν καθρέπτες τὰ νερά καὶ τὰ πουλάκια κελαδοῦν πᾶν ἔσθ' ἀνδρὰ τάφηλά.

Ἄχ, τί ὥρατος οὐρανὸς τί σύννεφα χρυσά, ὅταν ὁ ἥλιος ὁ λαμπρὸς βουτᾷ μέσ' στὰ νερά!

Ὁ ἥλιος βασιλεῦει, τὸ βράδυ ἔρχεται ἀργά, καὶ ἡ σελήνη ἢ ἀργυρὰ γλυκὰ τὴν γῆ χαϊδεύει...

Δοξασμένο Εἰκοσιένα

ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τραγουδοῦν τραγουδάκια
Τὰ πουλιά στὰ κλαράκια,
Καὶ κυλάει σιγὰ
Κρυσταλλένια νεράκια
Μὲ χαρὰ καὶ ναίκια
Ἡ μικρὴ ρεμματιά.

Πέρα ἢ δύσι χρυσώνει,
Γλυκοψάλλει τ' ἀηδόνι,
Χύνουν τ' ἀνθὲς εὐωδία,
Τῇ ματιά μου θαμπώνει
Τὴν καρδιά μου λιγώνει
Ἡ τριγύρω εὐμορφία.

Ξανθὸς Ἰππότης

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΦΥΛΑΞ

Ὁ Ναπολέον Α' εἶχεν ἓνα μαμελοῦκον, ὀνόματι Ρουστάν, ὅστις ἐπὶ ἐνὸς στρώματος, πρὸ τοῦ κοιτῶνος τοῦ αὐτοκράτορος, κοιμώμενος, τὸν ἐφύλαττε πιστῶς. Ὁ Ναπολέον ἐσηκώοντο πάντοτε κατὰ τὴν δευτέραν πρωΐνῃν ὥραν καὶ τότε ἐζήτει μιάν ψιτὴν ὀρνίθιν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ τῷ προσφέρει ὁ Ρουστάν.

Μίαν ἡμέραν ὅμως, ὁ αὐτοκράτωρ ἐκοιμάτο τόσον βαθύως, ὥστε δὲν ἐξύπνησε οὔτε κατὰ τὴν πέμπτην τῆς πρωΐας. Τότε ἐπέπεσε ὁ Ρουστάν κατὰ τῆς ψιτῆς ὀρνίθας, ἡ ὁποία τῷ ἐφαίνετο τώρα περιττὴ, ἔπειτα ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ στρώματος τοῦ καὶ ἀπεκοιμήθη.

Θι ἦτο ἡ ὥρα ἐξ, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ ἀνυπνίσθη, καὶ μεγάλῃ πείνῃ αἰσθανόμενος, ἐκάλεσε ἐπανελημένους τὸν Ρουστάν, ἀλλὰ ματαίως. Τέλος ἐσηκώθη, ἐπῆγε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐδοκίμασε νὰ ὑπερπηδῇ τὸν φύλακα τοῦ. Οὗτος ὁμως ἀνεπήδησε καὶ τὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ λαιμοῦ φωνάζων: «Προδότη!»

Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκβάλῃ οὔτε λέξιν, διότι ὁ Ρουστάν τῷ συνέσπγγε τὸν λάρυγγα. Εὐτυχῶς ἠδυνήθη νὰ τραυλίσῃ κατὰ καὶ ὁ φύλαξ ἀναγνώρισας τὸν κύριόν του, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Τότε ἐφώνησεν ὁ Ναπολέον: «Ἡσύχασε Ρουστάν! μὴν εἶσαι παιδί! Ἐκαίμεν τὸ χρέος σου, ἀλλὰ σφίγγεις διαβολέμενα!..»

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Νέλκε

ΘΥΜΟΥ ΚΡΑΤΕΙ

Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζαν καλύτερ' ἀπὸ ἡμῖς νὰ κρατοῦν τὴν ὀργὴν των.

Καὶ ὁ μὲν Σωκράτης, ὅτε αὐθάδης τις νεανίσκος τὸν ἐλάττιζε, βλέπων ὅτι οἱ φίλοι του ἠρεθίσθαι καὶ θὰ ἐπετίθεντο κατ' αὐτόν, τοῖς εἶπεν ἀταράχως: «Ἐάν μ' ἐλάττιζεν ὄνος, θὰ εἶχατε τὴν ἀξίωσιν νὰ τοῦ ἀνταποδώσω τὸ λάκτισμα;»

Ὁ Πλάτων, ἀπ' ἐτέρου, ὀργισθεὶς ποτε ἐναντίον λαίμαργου καὶ ὀκνηροῦ δούλου, ἐκάλεσε τὸν ἀνεψιόν του Σπεύσιππον καὶ τῷ εἶπε: «Δεῖρε τοῦτον τὸν ἔλεεινόν σύ, διότι ἐγὼ εἰμαι πολὺ ὀργισμένος.»

Ἀρχύτας δὲ ὁ Ταραντῖνος, ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ πολέμου καὶ εὐρὺν τὸν ἀγρόν του ἀκαλλιέργητον, εἶπε πρὸς τὸν ἐπιστάτην:

«Δικαίως ἤθελον σὲ τιμωρῆσαι, ἀλλ' ἔχε χάριν ποὺ εἰμαι τόσον ὀργισμένος.»

(Πλούταρχος)

Κραυγὴ Νίκης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κάθε φορὰ ποὺ παίρνω μουρουνολάδο, ἡ μαμὰ μοὺ βάζει στὸν κουμπάρᾳ δύο δεκάρες.

— Ἐσύ λοιπὸν μὲ τὸν καιρὸ θὰ γίνῃς ἐκατομμυριούχος!

— Ὁχι, γιατί ἂμα τελειώσῃ τὸ μουρουνολάδο, μὲ τοὺς παραδες τοῦ κουμπάρᾳ παίρνωμε καινούριο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μυστικοῦ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 123ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1911

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ὁ πρῶτος δηλοῖ πόσας ὁρᾶς καὶ ἀπλῶς δημοσιεύσιμους Ἀσκήσεις περιείχεν ἡ Συλλογὴ τοῦ Διαγωνιζομένου, ὁ δὲ δεύτερος πόσας ἐξ αὐτῶν ἦσαν αἱ ἐκτάκτως ἐπιτυχεῖς καὶ ὠραῖαι. Τὸ ἀθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ Διαγωνιζομένου, καὶ μεταξὺ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἀθροισμα, προηγείται ὁ ἔχων τὸν δευτέρον ἀριθμὸν μεγαλειότερον. Ὁ τρίτος τέλος ἀριθμὸς δηλοῖ τὰ εἰς ἑκάστον ἀπονέμμενα ἔδωγμα. Οἱ μὲν σημειώσαντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου των πόσων ἐτῶν εἶνε, κατετάχθησαν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, ἐκτὸς ὁλίγων τῶν ὁποίων ἔτυχεν νὰ γνωρίξω καὶ νὰ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἡλικίαν. Συνιστῶ εἰς τοὺς Διαγωνιζομένους νὰ μὴ τὴν παραλείπουν ποτέ, διότι ἀδικοῦνται.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Σκληρὰ Πραγματικότης**, 15+8 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Αἰθερία Μουσική**, 14+8 [11Ε]. — **Δάφνης Κλωνάρι**, 15+7 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Ἀεροναυτοπούλα**, 15+6 [11Ε]. — **Ἀθανάσιος Διάκος**, 15+6 [11Ε]. — **Γλυκεῖα Ἑλλάς**, 15+5 [10Ε].

ΕΠΛΙΝΟΣ: **Ἀστερόεις Ὀρνίθος**, 15+4 [10Ε]. — **Ὀδύς**, 14+4 [9Ε]. — **Μάρκος Ἀδελφός**, 13+4 [9Ε]. — **Εἰμαι Ζακυνθία**, 11+5 [8Ε]. — **Βοσκοράα Γαλανόλευκος**, 11+5 [8Ε]. — **Ὀνειρεμένη Ἐλευθερία**, 12+4 [8Ε]. — **Φλογέρα τοῦ Βασιλῆα**, 10+5 [8Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: **Ἐρημότης**, 1+1 Ε'.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Βυζαντινὸς Ἀετός**, 15+10 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Σημαιοφόρος Ἕλληνας**, 15+9 [12Ε]. — **Κάμεν**, 15+9 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Ἐργονος Ἀντοκράτορος**, 14+9 [12Ε]. — **Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων**, 14+9 [12Ε]. — **Ζήτω ἡ Ἐνωσις**, 15+8 [12Ε].

ΕΠΛΙΝΟΣ: **Βασιλεὺς Μπαμίας**, 14+8 [11Ε]. — **Νηοὶ Γιαννίνων**, 14+8 [11Ε]. — **Ἐλευθερία**, 14+8 [11Ε]. — **Ἕλληνας Καρδία**, 15+7 [11Ε]. — **Ἀνδρείος Ἀνδρείος**, 14+7 [11Ε]. — **Ὀνειρεμένη Πατρίδα**, 14+7 [11Ε]. — **Ὀνειροπόλος Νυχτή**, 14+7 [11Ε]. — **Εἰς Σμύρναϊος**, 13+7 [10Ε]. — **Βασιλεὺς τῶν Χρυσανθέμων**, 14+6 [10Ε]. — **Γαυναῖος Ἕλληνας**, 14+6 [10Ε]. — **Ἐξόριστος Βασιλεὺς**, 12+7 [10Ε]. — **Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις**, 13+6 [10Ε]. — **Μικρομέγας**, 13+6 [10Ε]. — **Ἕλληνας Σίφρος**, 14+5 [10Ε]. — **Ἐρημὸς τοῦ Πραξιτέλους**, 12+6 [9Ε]. — **Μιχαὴλ Α. Τρίκας**, 12+6 [9Ε]. — **Ἐνδοσιώδης Ἕλληνας**, 14+4 [9Ε]. — **Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου**, 15+3 [9Ε]. — **Κρῆς Ἐδελφότης**, 11+6 [9Ε]. — **Προμηθεὺς Δεσμώτης**, 11+6 [9Ε]. — **Θριαμβηνοῦσα Ἑλλάς**, 12+4 [8Ε]. — **Ἡρώς τοῦ Σουλίου**, 11+5 [8Ε]. — **Δούκισσα τοῦ Δάντου**, 11+4 [8Ε]. — **Καπετὰν Φασαλῆς**, 11+4 [8Ε]. — **Φαίδρα Π. Μισχίδου**, 12+3 [8Ε]. — **Ἀμάραντος Λουδοῦ**, 10+4 [7Ε]. — **Μικρούλα Πατρινά**, 10+4 [7Ε]. — **Φοῖνις τῆς Ἀναγεννήσεως**, 10+3 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: **Αἱματοβαμμένο Ἕλληνα Χῶμα**, 8+4 [6Ε]. — **Κραυγὴ Νίκης**, 10+2 [6Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες**, 15+7 [11Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Ἀργυρὰ Πανσέληνος**, 15+6 [11Ε]. — **Ἐλευθερος Ἡπειρώτης**, 15+5 [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Αἰδήμιος**, 13+6 [10Ε]. — **Λουδοβίκος 12'**, 12+5 [9Ε]. — **Ματωμένο Φεγγάρι**, 12+5 [9Ε].

ΕΠΛΙΝΟΣ: **Ἐπερηγανὸ Γλαυκί**, 10+6 [8Ε]. — **Ἀρχιδουὸς Κάρολος**, 12+4 [8Ε]. — **Μακεδὼν**, 12+3 [8Ε]. — **Ρήγας Φεραίος**, 10+4 [7Ε]. — **Κῦμα τοῦ Πόντου**, 9+2 [6Ε].

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

*Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 22 Ἰουνίου 1911

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοὺ γράφετε, **Μυστικὴ Ἀδελφ.** Προσπάθει καὶ κατὰ θὰ κατορθώσῃς. Ἐστεῖλαι.

Τὰ γράμματά σου, **Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα**, εἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα ποὺ λαμβάνω. Γράφε μοὺ καὶ ἄς μὴν ἐξεσπᾶσῃς.

Ὁ **Μυστικός** δὲν μὴ γράφει πολλὰ, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ, λέγει, νὰ τοῦ ἀπαντήσω ἐκτενῶς, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον ξεύρει ὅτι ὅλ' ἔχω ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ καὶ ὁλίγον χρόνον... Τί συγκινητικὴ πρόνοια! Δὲν ἀξίζει νὰ τὸν προτιμήσω;

Ἐγώ, **Ἰοίς**, προτιμῶ τὰ σύντομα ψευδώνυμα σὰν τὸ δικό σου. Κάποτε μοὺ ἀρέσουν καὶ τὰ «πολύεξα» —ὅταν εἶνε ὠραῖα, —ἀλλὰ τὰ εὐλογημένα πιάσουν πολὺ ποὺ καὶ βαρύνεται κανεὶς καὶ νὰ τὰ γράφῃ...

Δὲν μὲ πειράζουν καὶ τόσοι ἡ μουντζούρες, **Παμφῶς**, ὅσον τὸ δυσανάγνωστον γράψιμον. Γι' αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ γράφῃς καθαρότερα. Θὰ ὠφελήθῃς καὶ σύ, διότι θὰ συνεθλίβῃς...

Ἐλευθερία, ὁ 10ος τόμος εἶνε πρὸ πολλοῦ ἐξηγλημένος. Κύτταξε τὸν Τιμοκατάλογον καὶ διάλεξε διὰ τὸ Βραβεῖόν σου ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς δαγματῆς.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις, **Γενναίον Ἕλληνα**. Τὰ γράμματά ἐλπίθωσαν καὶ ὁ κ. Π. σοὺ ἀπήντησεν ἰδιαίτερος.

Φαντάζομαι, **Ἐξόριστος Ἀθῆναις**, τί ὠραῖον ποὺ θὰ περᾷς εἰς τὴν ἐσχόλῃ σου καὶ τί ὠραῖον ποὺ θὰ εἶνε τὸ προσεγὲς γράμμα σου μὲ τὰς ἐντυπώσεις σου! Σ' ἐξήλυσεν ὁ κ. Φ. μὲ αὐτὸ ποὺ μοὺ εἶπες νὰ τοῦ πῶ...

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς ἀδελφῆς σου, **Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες**. Ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νάφωσῃ τὴν ἐντροπὴν κατὰ μέρος, καὶ νὰ μὴ γράφῃ καὶ μόνη τῆς.

Ἡ ἀπαίτησις τῆς ομοιότητος δὲν φθάνει ὥς τὰ τυπογραφικὰ λάθη, **Καλλιρόη Κ. Σ.**, διότι τυπογραφικὸν λάθος ἦτο ἐκεῖνο τὸ ἂν τοῦ ὀρθοῦ. Ἐπίσης καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ τοῦ «Ἰππῆς» εἴμπορε κανεὶς νὰ γράφῃ «Ἰππεῖς» καὶ πάλιν ἡ λύσις του νὰ εἶνε ὀρθή. Ὡστε αἱ λύσεις σου ἐλογαρίσθωσαν.

Χῶρον, χαίρω πολὺ ποὺ ἐγενετο καλὰ. Εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἀσκήσεων ἐσημείωσα τὴν ἡλικίαν σου, ἀλλὰ προσέχετε νὰ μὴ τὴν παραλείπετε ποτέ! Ὅταν οἱ μικροί, διὰ τὴν παράκλησιν αὐτὴν, κατατάσσονται εἰς τὴν τάξιν τῶν μεγάλων, ἀδικοῦνται πολὺ. Πόσοι δὲν ἔχασαν βραβεῖα, διότι ἐληφθόνησαν νὰ σημειώσουν ἡλικίαν!

Νίκη τοῦ Παιωνίου, εἰπὲ εἰς τὴν ἀδελφὴν

σου ὅτι τῆς εὐχομαι καλὰς ἐξετάσεις, εἰς δὲ τὴν γειτονισάν σου, τὴν παλαιὰν μας φίλην **Διοτρυφοροῦσαν**, ὅτι πάντοτε τὴν ἐνθυμούμαι.

Ἐμπρὸς λοιπόν, **Νυμφαία**, κάμε τὴν προμήθειάν σου ἀπὸ τόμους διὰ νὰ περάσῃς καὶ σὺ ὁρσερόν καλοκαίρι. Οἱ ἰσότημοι τῶν βραβευμένων δὲν λαμβάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ ἔδωγμα.

Ὁ **Μαύριμα** - **Γεώργιος** προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ μόνος του μερικὰ μυστήρια τοῦ «**Νικολά Καρακᾶ**», καὶ ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἔφθασεν εἰς συμπεράσματα ποὺ δὲν ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. Τὸ κυριώτερον εἶνε ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος δολοφόνος ἔφυγε... διὰ τοῦ ἀέρος. Μετὰ ἓνα - δύο φύλλα θὰ τὸ ἴδῃτε!

Ἡ νέα μου φίλη **Ξενιτευμένη Σικανόπαις** μοὺ γράφει, ὅτι ἡ εὐτυχιστέρα τῆς στιγμῆς εἶνε ἐκείνη ποὺ μὲ κρατεῖ ἐνὰ χέρι τῆς καὶ μὲ διαδάσκει.

Ἐνα καὶ μόνον, **Ὁραὶον Ἠέλιον**; Καὶ ἓνα κόμμα εἴμπορε νὰλλάξῃ τὴν ἐννοιαν! Σοὺ στέλλω τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν ὀνομαστικὴν σου ἐορτήν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Λουδοβίκον ΙΖ' (αἱ λύσεις δεκταί· βραδεῖον ἔσται·) Ἐαρινὴν Πρωτῶν (ἐλγῆσαν· τὸμους καὶ τετραδία ἔσται·) Συριανάκι (ἔσται·) Θαλασσίαν Αὔραν (πολὺ σωστά· τὰ εἶπαμεν καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον· τὰποτελέσματα τοῦ μεταφραστικοῦ διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῶν πολὺ γρήγορα·) Κυθωνιάτην (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· χαιρετίσματα στὴν ἀδελφή σου·) Ἑλληνικὴν Ἐπαράστασιν (μόνον ἑλληνιστὶ γραμμένα ἐγκρίνω·) Ἀγγελιαφόρον Ἐρμῆν (ἐλγῆσαν, εὐχαριστῶ· περιμένω καὶ τὸ γράμμα σου μετὰς ἐντυπώσεως·) Κορητικοπούλαν, (ναί·) Μικρόν Ἡρώα (κ' ἐγὼ ἐλπίζω·) Ἑλλάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (ἔγει καλῶς·) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (ἔσται, εὐχαριστῶ· ψευδώνυμον δὲν εἰμπορῶ νὰ φανερώσω·) Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα, (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Ἀνδρείον Σουλιάτην (ἡ παραγγελία ἐτελέσθη·) Στέλλαν Θ. Ν. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Βάνδαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον (ἔσται·) Μόνωσιν (χάρτην τῶν Δύσεων ἔσται·) Ἀνδρείον Ἀνδρίον (τὰ περιμένω λοιπόν·) Νηρηίδα (βραδεῖον ἔσται· ὥραϊον τὸ γραμματάκι σου·) Ρωβύρον, Κραυγὴν Νίκης, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν 'Ιουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 12 'Ιουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 19 'Ιουλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 6 Αὐγούστου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τὸν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

289. Δεξιόγραφος

Φθόγγος μουσικὸς τὸ ἐνα
Σύνθετος εἶνε τὸ ἄλλο,
Καὶ τὰ δύο ἐνωμένα
Κάνουν ποιητὴ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάωνος

290. Στοιχειόγραφος

Ἐνα Πάπαν ἐάν πάρης
Καὶ τὸν ἀποκεφαλίσῃς,
Μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Παρεῦθς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχοινιστολίστου Χίου

291. Μεταγραμματισμός

Βγάξω Α καὶ βάξω Ο
Καὶ θαυμάζω κ' ἄπορῶ
Ποῦ ἀπὸ νῆσο ἑλληνικὴ
Κάνω ἄλλη στὴ στιγμῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τοῦ Δάντσου

292. Τονόγραφος

Γείτονα πόλιν τουρκικὴν
Ἄν παροξυτονίσῃς,
Συγκριτικὸν ἐπιθέτον
Βύθους θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

293. Αἶνιγμα

Διὰ τὸ ἀρσενικόν μου
Μιλᾷ ἡ Φυσικὴ.
Φυτὸν τὸ θηλικόν μου,
Πολὺ κοινὴ τροφή.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δάφνης Κλωνάρι

294. Κερυρμένη Πυραμῖς

- 1.—Ἄχων μὴ πράττει.
- 2.—Καιρὸς παντὶ πράγματι
- 3.—Εἶδες τί ἄνεμος;

4.—Πῦρ ὀλίσκει πάντα.

5.—(Διὰ τὴν κάθετον.) Κατὰ τὰ φέμματα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη

295. Φύρδην Μίγδην

Λοικάλ γάρα ἄρπα πέτο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΖ'.

296. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Νὰ εὑρεθῶν πέντε νῆσοι τοῦ Αἰγαίου ἐλληνικάι, τῶν ὁποίων, τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, νάποτελῶν ἄλλην νῆσον τοῦ Αἰγαίου τουρκικὴν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Χ. Γεωργιάδου

297. Ἑλληποσύμφωνον

η-υι-αε-αε-αε-υο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

298. Γριφος

ΓΓΓΓΓ Γ Γ Γ
Γ Γ Γ Γ
ΟΙΡΜΙΗ η Γ Γ Γ Γ
Γ Γ Γ Γ
Γ Γ Γ Γ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μοσκίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 20 καὶ 21

192. Νινευί (νῦν, εὐοί!)—193. Τόνος-ὄνος.
—194. Ἀρτι-Ἀρτα.

195. Κ ΠΑΝ ΠΥΛΟΣ ΚΑΛΑΜΟΣ ΝΟΜΟΣ ΣΟΣ Σ
196. Ἡ τίγρις, ὁ Τίγρις. — 197. ΑΥΡΑ (ἡ ΑΥΡΑ...) ΥΒΟΣ (θαλάσσης) Ο ΒΥ- (θός...) ΡΟΔΗ (γῆ ΔΟΡυφόρον...) ΑΣΗΡ (ΑΡΗΣ Ἀρχαῖος...) 198. Βία μὴδὲν πρᾶττειν.—199. ΓΝΟΥΣ

ΠΡΑΤΤΕ (Γλυκὺς, Νωθρός, Ὁνερον, Ὑγεία, Σκυθρωπός, Πράξις, Ρώμη, Ἀσωτος, Τέλειος, Τραγὺς, Εὐφρόνης).—200. Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. — 201. Τὰ ἐν οὐκῶ μὴ ἐν δῆμῳ (Τὰ ἐν η - κο - μὲ ἐν δι - μο.)

202. Γάδεια (Γάδ, Ἡρα).—203. Κύρος-Κύπρος.—204. Μήλος-μηρός.

205. ΤΕΛΑΜΩΝ ΛΑΠΩΝΙΑ ΑΙΝΕΙΑΣ ΑΛΒΑΝΙΑ ΣΥΓΓΡΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ ΑΚΑΤΙΟΝ
206. Ἄμ ἔπος ἄμ ἔργον.—207. Ὁ μὲν ἐπιμένων νικᾷ, ὁ δὲ ἀποδαρυνόμενος οὐ. (Ὁ μ' ἐν ἐπὶ μένον νι - κα ὡδε - ἀπὸ θα ρι - νο με νο - σοῦ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σημειῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· με παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σημειῶν, ὑπολογίζεται ὡς 3 λέξεις ἀπλᾶι.—Αἱ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται].

Αναγορεύσα διὰ Κωνσταντινουπόλιν, ἀποχαιρετῶ τὰς ἐν Πορτ - Σαῖδ φιλάτας συνδρομητριάς καὶ συνδρομητὰς καὶ ἐλπίζω νὰ γνωρίσω τοὺς ἐκεῖ. — *Κερκυραϊκὴ Αὔρα.* (14', 93)

Προτείνω εἰς τοὺς ἐν Ἀργολίᾳ συνδρομητὰς τὴν ἰδρυσιν συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». — *Μικρὸς Ἡρώς*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 28 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 241]

ΑΘΗΝΩΝ: Σ. Ν. Περισίδης, Κέρως τῆς Ἀμαλθείας, Ἡλ. Σπ. Κανέλλης, Μαρίαννα Α. Τσίμη, Ἀρόσος τῆς Πρωίας, Ν. Σ. Αἰτάκης, Αἰκατ. Ν. Δελαγαμμάτικα, Δεσπούλα Τ. Μπότσαρη, Χαοῖ-κλεια Ζαφειρίου, Μαρία Γαρροφιλίδου, Ἰουλί Β. Χατζηκωνσταντίνου, Ἄννα Σιαγκούνη, Πόπη Β. Χατζηκωνσταντίνου, Ἰσμήνη Β. Χατζηκωνσταντίνου, Ἑλλη Σαγίδου (27), Παρασκευὴ Σ. Ματαρά, Τίτα Α. Χατζηλάζου, Ἰωάν. Σ. Καναβάς, Ἐρρίκος Καρόλ. Χόν, Εὐγενία Λαμπταδίου. Ἡλ. Γ. Ρούσσος, Δημ. Μαρίου Γιαννουκάκης, Ι. Κ. Κιάππε, Παμφύς, Φιρὴ Παπαδήμου, Φανή Γ. Καούρη. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐάγ. Σ. Σουλᾶς. Βηθλεὲμ Χ. Δημητρίου, Ἰωάν. Β. Στάης, Κούλα Κασιμαντῇ, Ἄντ. Ἀνδρ. Γουπαῖος, Φ. Θ. Κοσκινάς, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεριάου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λέφας. ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Ἰουλία Μιχαλακοπούλου. ΑΝΔΡΟΥ: Βασ. Α. Θωμάς, Παν. Α. Χρηστόπουλος, Α. Κωσταράς. ΒΟΛΟΥ: Π. Π. Παρασκευόπουλος. ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Τούφαν Π. Καραντινῆς. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μαριέτα Ε. Γιαννοπούλου (27-28). ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Α. Μαρούδας. ΚΑΛΑΜΩΝ: Νικ. Γ. Ἡλιόπουλος, Ι. Α. Πρωτόπαπας, Στ. Κωστόπουλος, Αἰνα Κωστοπούλου. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσπασία Ἀνδρ. Πυλαρινού. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Δημ. Ν. Πετρόπουλος. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Σπ. Στ. Παπασταμάτης, Ν. Α. Σακελλάριος, Ἀθ. Γ. Καταρδός, Νατ. Β. Μπελιάρης, Παπαφλέσσας, Μυ. Β. Πάσχος, Ἡλ. Β. Λόκας. ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Μαρία Α. Καζακοπούλου. ΠΑΞΩΝ: Ἐλισάβετ Σ. Ἀνεμογιάννη. ΠΑΤΡΩΝ: Κωνστ. Ι. Φαμακίδης. ΠΥΡΓΟΥ: Μαρία Π. Βαρελιώτη, ΣΥΡΟΥ: Φωφὸς Ν. Τόζου, Ἀργυρῇ Α. Σπουργίτου, Μαρία—Χριστίνα Λουσιώτη (27-28), Ἑλένη Μ. Ἐβερτ, Κλεοπ. Ο. Πετροκοκκίνου. ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γαργένια.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρία Π. Βόλτου, Ἐργάνη, Τότης Ν. Κωσῆς, (26-27), Ἑλένη Κ. Στρούμης, Αἰκατ. Ι. Ζερμίνης. ΒΙΓΚΕΤ—ΕΛ—ΣΑΠ: Ἰουλία Ι. Πολυταγίδου 26, 27 Ἀντωνίος Ι. Πολυταγίδης (26, 27). (ΒΟΥΛΚΕΛΕΥ: Κ. Μαργαρίτος. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Σύμπαν (27, 28). ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰσμήνη Γ. Τσαβέλλα. ΙΣΜΑΗΛΙΑΣ: Βασιλίσσα τῆς Κάσσου. ΚΑΦΡ—ΕΛ—ΖΑΓΙΑΤ: Χρυσόφ. Παλτόγλου. ΚΩΝΙΠΟΛΕΩΣ: Α. Παλιτάδης (27, 28) Ἀψε Σβόσε. ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ (Κρήτης): Ἀνδρ. Ἀγγελάκης. ΠΟΡΤ—ΣΑ—ΙΔ: Νίκη, Κ. Δάφνης, Φωτεινὴ Ἀρτινοπούλου, Κερκυραϊκὴ Αὔρα, Ξενιτευμένη Σπετσιωτοπούλα, Βασ. Καστρίτης, Π. Β. Ἀδάμ, Γ. Χαρομουντάνης. ΣΜΥΡΝΗΣ: Ι. Μ. Λομβάρδος (27), Θ. Α. Σπαβέρας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρωτὶὰ καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΕΛΕΝΗ Μ. ΕΒΕΡΤ ἐν ΣΥΡΩ, ΑΝΝΑ ΣΙΑΓΚΟΥΡΗ ὁδὸς Δόξα Πατρῶν 1 ἐν Ἀθήναις καὶ ΜΙΧΑΗΛ Β. ΠΑΣΧΟΣ ἐν Αἰολίᾳ. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐνεργάρι δι' ἑξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τομηνίαν ἕκαστος. Ὅλοι ἀπὸ 1 'Ιουλίου.

Πλεονάζουν δε. 1, 10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστελλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστελλαντες πεντάλεπτον ἂντι δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὁθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Εἰς τὸ 25ον φυλλάδιον σελ. 204, δημοσιεύθη πλήρης Τιμοκατάλογος τῶν ὑπαρχόντων τόμων τῆς «Διαπλάσεως μετὰ εἰς ἕκαστον περιεχόμενα μυθιστορήματα.

Τὰ θανμάσια αὐτὰ βιβλία συνιστᾶνται ἰδιαίτερος εἰς τοὺς φίλους μας διὰ τὰς διακοπάς.